

[Holger Larsen.]

en vis Grænse, men derfor maa det ærede Medlem ogsaa forstaa, at naar man i dette Tilfælde nøjes med at sige, at Kommunalbestyrelsen kan forhøje det fradragsfri Beløb med 100 Kr., udligner man Forskellen i nogen Grad; saa er det saaledes, at det bliver ogsaa 100 Kr. for de bymæssigt bebyggede Egne og de rene Landkommuner, og det bliver ikke mere end de 100 Kr. i København og Købstæderne. I nogen Grad synes jeg det udligner Forholdet.

Jeg beklager, som sagt, at to store Partier melder sig fra, maaske nok med den Begrundelse: Lad os nu se det principale Forslag, men da jeg er af den Opfattelse, at man ikke kan vente, indtil et saa stort principalt Forslag er gennemført, og der, som det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen meget rigtigt bemærkede, er en Vinter foran os, vil jeg endnu en Gang anbefale Lovforslaget til Vedtagelse, idet jeg dog ikke henvender mig til de to Partier, som har meldt sig fra, for jeg vil ærligt sige, at efter det sidste Arbejde i Udvalget stoler jeg ikke meget paa, at disse to Partiers Arbejde i dette Udvalg vil blive noget værd. Men jeg skal paa den anden Side love dem, da Forholdet nu er blevet et noget andet i dette høje Ting, end det var sidste Vinter, at denne Sag ikke skal faa Lov til at forblive i Udvalget, men komme til Afstemning i dette Ting og blive vedtaget i dette Ting, og Ansvarer vil da blive lagt paa de Skuldre, som efter min Opfattelse ikke kan bære Ansvarer.

Kr. Kristensen: Jeg finder det rimeligst at begynde med nogle enkelte Udtalelser til den højtærede Socialminister. Det gør mig oprigtig ondt, at den højtærede Minister har faaet den Opfattelse, at jeg var fornærmet. Jeg synes, at jeg tog mit allersmukkeste Ansigt paa, og at jeg i det hele taget talte saa velvilligt, som det var mig muligt. Som der staar i en Fortælling: Det er nok muligt, at jeg har alle andre Fejl, men jeg har i alle Tilfælde ikke den Fejl, at jeg er slem til at blive fornærmet. Ganske vist fik jeg Indtryk af, at den højtærede Socialminister var blevet noget fornærmet, og det er vel derfor, han bebrejder mig, at jeg ogsaa har været det. Men det skal vi nu ikke opholde os ved. Det, det drejer sig om, er jo det Lovforslag og de Realiteter, vi behandler.

Den højtærede Socialminister kunde ikke yde mig nogen Tak for mine Udtalelser, hvad jeg i og for sig heller ikke havde regnet med — saa urimelig er jeg ikke i

mine Fordringer —, saa det var ikke nogen større Skuffelse for mig. Den højtærede Socialminister sagde, at Ministeriet kunde ikke gøre os tilpas, for nu havde vi i lange Tider talt om, at der ingen Forslag var kommet, og naar der saa endelig kom Forslag, var det ogsaa galt; endvidere, at jeg havde takket Ministeren for de Forslag, som vilde komme, men jeg vilde ikke være med til dem, der var kommet. Ja, jeg har takket den højtærede Minister for, at han omgaas med Planer om at gennemføre en Simplificering af vor sociale Lovgivning, men den højtærede Minister maa endelig ikke tro, at der deri ligger en absolut Tilkendegivelse af, at jeg i eet og alt vil følge de Forslag — det vil jeg have Lov til at se paa. Naar man ikke har haft større Hastværk med Lovgivningsforanstaltninger baade paa det Omraade, vi her er inde paa, og med Hensyn til Ophjælpning af Erhvervslivet, end at man kan gaa et halvt Aar uden at røre en Finger, synes jeg heller ikke, det er absolut paakrævet at komme med nærværende Lovforslag nu, da Ministeren omgaas med Tanken om en saadan gennemgribende Reform paa dette Omraade. Det er det, jeg har udtalt.

Ministeren nævnte ogsaa noget om, at det havde egentlig ikke nogen større Interesse at diskutere det Spørgsmaal, om Aldersrentenyderne har det bedst efter Loven af 1922 eller efter Loven af 1927. Det synes jeg rigtignok i højeste Grad har Interesse. Naar der er Tale om et Forslag som dette, har det i høj Grad Interesse, om Aldersrentenyderne blev forurettet ved Loven af 1927, for det, der er Begrundelsen for Forslaget i det hele taget, er, at Nedsænkningen i 1927 var saa stor, at de gamle blev forurettet ved denne Lovgivning. Nu hører jeg nok, at det ærede Medlem Hr. Holger Larsen mener at kunne nævne et Tal, der beviser det, men det ærede Medlems Tal passer nu ikke i den Sammenhæng. Jeg har nævnt Tallene, og deraf fremgaar, at naar der tages Hensyn til Kronens forøgede Købeevne, er Aldersrentenyderne, baade Ægtepar og navnlig enligstillede, i Virkeligheden bedre stillet nu, end de var efter Loven af 1922. Jeg kunde have Lyst til at rette det direkte Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Holger Larsen, om det er hans Opfattelse, at det er Summen af Penge, det drejer sig om, og om han mener, det ingen Betydning har, hvor meget man kan faa for disse Penge. Jeg skulde dog mene, at selv en Socialdemokrat kunde se saa ædrueligt paa Forholdet, at han vilde mene, at det, det